

Bí Quyết Dưỡng Phượng

Contents

Bí Quyết Dưỡng Phượng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12

Bí Quyết Dưỡng Phượng

Giới thiệu

Dịch: Xiao YuanVai chính: Trọng Cát, Phượng Tiêu Vai phụ: Bích Hoa Linh Quân, Thiệu ThướcVào một ngày có sét, h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-quyet-duong-phuong>

1. Chương 1

Trọng Cát là một con hồ ly sống ở trong núi.

Nhưng nó không phải là hồ ly bình thường, nó tương đối may mắn, ở trong một bào thai tốt, sinh ra thì là một con thiên thực hồ. Thiên thực hồ là một loại tiên hồ, trời sinh có tiên căn, có thể biến hóa thành hình dáng như con người, nếu chăm chỉ tu đạo, có thể phi thăng thành tiên.

Sinh ra là một con thiên thực hồ, Trọng Cát lại cảm thấy một chút cũng không hạnh phúc. Quy củ trong tộc rất nhiều, và ấu hồ (*hồ ly còn rất bé) xấp xỉ tuổi nó chỉ biết tu luyện mà thôi, không chịu chơi cùng với nó. Nó đành phải chuẩn ra ngoài cùng với mấy tiểu hồ bình thường chơi đùa, có điều, tốc độ trưởng thành của thiên thực hồ so với hồ ly bình thường không giống nhau, qua một hai năm, mấy tiểu hồ ly từng cùng Trọng Cátchơi đùa cũng đã lớn thành đại hồ ly, trung niên hồ ly, cuối cùng biến thành lão hồ ly, Trọng Cátthì vẫn là một con ấu tử (*đứa trẻ). Vì thế mấy tiểu hồ ly về sau đều biết nó không phải đồng loại, không thèm chơi chung với nó.

Năm ấy mười một tuổi, Trọng Cát đã có thể hóa thành hình người, trưởng lão xách nó bỏ vào trong động, dùng lời nói chứa đầy tình ý sâu xa mà nói với nó, con đường tu đạo dài đằng đẵng của nó, chính thức bắt đầu. Từ nay về sau phải dưỡng khí ăn chay, nghiên cứu tường tận đạo pháp, ngày ngày siêng năng tu luyện, không được lười biếng.

Cái gọi là dưỡng khí ăn chay, chính là từ nay về sau, nó chỉ có thể ăn chay, không thể ăn mặn.

Trọng Cátkhi nghe đến điều này, vô cùng hậm hực, nó luôn cảm thấy làm hồ ly rất tốt, đối với việc phi thăng thành tiên một chút hứng thú cũng không có. Vì thành tiên, cư nhiên ngay cả thịt cũng không thể

ăn, thân là một con hồ ly, sống còn có lạc thú gì nữa chứ.

Trọng Cát bị phần chạy đến bên hồ nước trong dãy núi vắng lặng, nằm sấp xuống ở một gốc cây đại thụ, tựa đầu vào hai cái chân trước, nhìn chăm chú ánh sáng đang dao động giữa các khe đá trên mặt hồ.

Thịt hưu, thịt thỏ rừng, thịt cá còn có thịt sơn kê (*gà rừng) tươi non có mùi vị ngon nhất và hương thơm phùng phức..... Những thứ đó từ nay về sau toàn bộ cũng không thể ăn, chỉ có thể nhai cơm khô uống nước sương gấm rau cỏ rễ cây hoang dại. Vậy thì, con hồ ly như nó và con thỏ rừng có gì khác nhau nữa?

Trọng Cát oán hận mà đút cái mũi vào cây cầu vĩ thảo (*cỏ đuôi chó) bên cạnh, mấy cái lông mềm của cầu vĩ thảo đâm vào mũi nó, khiến nó chán chường hắt xì một cái.

Ta là hồ ly, ta phải ăn thịt.

Lão thiên gia cư nhiên giống như cảm giác được nó đang bị phần, bỗng nhiên trong lúc đó, trên bầu trời trong xanh mây đen cuộn cuộn kéo đến, che lấp mặt trời, cuồng phong nổi lên, không gian bốn phía chốc lát trở nên giống hệt ban đêm, một mảnh tối đen bao phủ.

Trọng Cát nhanh chóng đứng lên run run bộ lông, chạy nhanh như bay về phía sơn động.

Tia chớp giống con hoả xà từng đường nối tiếp nhau trườn bò ở trên lớp mây đen, tiếng sấm vang lên ầm ầm, Trọng Cát rụt đầu co giò chạy như điên, khi chạy tới một cái hang động trong rừng cây cách mình không xa, thì một tia chớp cắt ngang qua trời cao, ánh chớp sáng như tuyết chiếu xuống khiến đôi mắt Trọng Cát không mở ra được, tiếp theo, một tiếng nổ kinh thiên động địa tựa hồ nổ tung ngay trên đỉnh đầu Trọng Cát.

Trọng Cát rúc cái đầu chui vào trong bụi cỏ, nhắm chặt hai mắt lại, co tròn thành một đống, một cử động nhỏ cũng không dám, một vật thể bất thành hình từ trên trời giáng xuống, xuyên qua nhánh cây, rơi thật mạnh xuống một chỗ cách nó không xa.

Một lát sau, Trọng Cát từ trong bụi cỏ ngẩng đầu dậy, mở to mắt, phát hiện xung quanh một mảng sáng rực, mây đen trên trời vậy mà toàn bộ đều bật vô âm tín, ánh mặt trời ảm áp áp dào dạt chiếu lên lớp lông của nó, trời xanh toả sáng.

Rồi sau đó, nó phát hiện, trong bụi cỏ cách đó không xa, có cái gì đó tròn tròn sắc sỡ đủ màu.

Trọng Cát dè dặt đi đến phía trước, không khỏi giật mình, lại nuốt nước miếng một cái.

Trong bụi cỏ, cư nhiên là một con vật cực lớn đang nằm, toàn thân ướt sũng, hai mắt nhắm nghiền vẫn không nhúc nhích – sơn kê!

Trọng Cát liếm liếm cái miệng, đi vòng vòng quanh con sơn kê, nó cho tới bây giờ chưa thấy qua con sơn kê nào lớn như vậy, ước chừng lớn hơn mấy con sơn kê bình thường nhiều, cái đuôi cũng đặc biệt dài.

Trọng Cát động động cái lỗ tai, nghĩ thầm, đây chẳng lẽ là sơn kê mà thần tiên dưỡng từ trên trời rơi xuống, là con thần kê (*gà thần)?

Nó lại nuốt nuốt nước miếng, thịt con thần kê này, không biết có phải ngon hơn so với thịt sơn kê bình thường hay không.

Trường lão từng dặn dò, từ nay về sau không bao giờ có thể ăn thịt nữa. Nhưng mà, con sơn kê này, quả thật giống như là lễ vật từ trên trời đưa đến. Là ăn hay là không ăn? Trọng Cát ngồi xổm xuống bên cạnh con đại sơn kê (*gà rừng lớn), nội tâm đấu tranh không ngừng.

Uhm, nếu ở bên ngoài ăn, bị trường lão phát hiện, sẽ không tốt lắm.

Trọng Cát quyết định tha con đại sơn kê này về trong hang động của mình trước, rồi mới từ từ suy nghĩ đến vấn đề ăn hay là không ăn.

2. Chương 2

Trọng Cát dùng miệng cặp cái cánh của con đại sơn kê kia, tha nó về hang động của mình, Trọng Cát lúc này chỉ là một con hồ ly nhỏ so với bàn tay chả lớn hơn được bao nhiêu, con sơn kê này quá lớn, bộ dáng lúc là người của nó cũng chỉ là một thiếu niên mười một mười hai tuổi mặc y phục ngắn cũn cỡn, bởi vì mới vừa biết biến hóa, còn chưa biến được thành hình người hoàn chỉnh, bên ngoài vẫn còn cái đuôi, hai cái lỗ tai hồ ly lúc trước, vẫn còn dựng thẳng đứng trên đỉnh đầu.

Trọng Cát hai tay nắm lấy cái cánh sơn kê, lôi nó thẳng một mạch về hang động.

Đem con đại sơn kê đặt ở trên tấm đệm cỏ trong sơn động, Trọng Cát ngồi phịch xuống một bên, thở hổn hển, lông vũ của đại sơn kê ướt sũng nhất thời khiến cho tấm đệm cỏ cũng thấm ướt một vùng lớn. Trọng Cát lại cẩn thận quan sát một chút, lông vũ của sơn kê rất ướt, nếu đem sơn kê đi ngâm dầm chua, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến hương vị.

Vì thế Trọng Cát biến trở về bộ dáng hồ ly, nhảy lên trên lưng đại sơn kê, dùng cái đuôi tỉ mỉ lau lớp lông vũ của sơn kê một lần. Vừa rồi tha con sơn kê này về liền mất không ít khí lực của nó, sau khi dùng cái đuôi lau sạch lông cho con gà này xong, nó cảm thấy rất mệt mỏi, liền nhảy xuống mặt đất, ném một tấm đệm lót mềm mại ở bên cạnh con đại sơn kê, cuộn tròn người lại nằm trên tấm đệm mềm mại khò khè mà ngủ.

Ở trong mộng, nó ngồi xổm bên đồng lửa, một con sơn kê cực lớn với lớp lông phát sáng được xuyên qua một nhánh cây tùng đặt ở trên đồng lửa, đại sơn kê tự mình chậm rãi quay tròn trên đồng lửa, lớp da đã được nướng trở nên vàng óng, sáng bóng, chất dầu không ngừng nhỏ giọt vào trong đồng lửa, bắn ra tung toé, hương vị của gà nướng quả thơm khác thường, là hương vị ngon nhất thiên hạ.....

Trọng Cát đang say trong mộng đẹp hạnh phúc mà chảy nước miếng cười ngây ngốc.

Từ trong mộng đẹp tỉnh lại, Trọng Cát mở đôi mắt uể oải ra, trước mắt bỗng nhiên hiện ra một mảng rực rỡ đến chói mắt, khiến nó hoảng sợ, trở mình từ trên tấm đệm mềm mại đứng lên.

Hoá ra mảng màu sắc chói mắt kỳ dị kia là phát ra từ lông vũ của đại sơn kê, lông vũ của nó đã được lau khô, thân lông vũ màu đỏ, đoạn cuối lông vũ là ngũ sắc sắc sỡ, phía đuôi lông vũ thật dài phát ra một vầng mờ mờ sáng, giống như vừa nhuộm hào quang mỹ lệ.

Đây là con gà có bộ lông sắc sỡ đẹp đẽ nhất mà nó từng gặp! Trọng Cát ngơ ngác mà nhìn toàn thân đại sơn kê phát ra bảy màu ánh sáng luh luh, không biết nó có đúng là một con thần ~ mà thần tiên dưỡng hay không nữa? Là gà chăng? Nếu là thần kê, thịt gà không thể tùy tiện ăn đúng không, ăn thịt nó không biết có bị tiêu chảy hay không nữa?

Trọng Cát dùng miệng chạm chạm vào thân thể sơn kê, lông gà thật quá xinh đẹp, khiến nó muốn nhổ một cọng xuống. Nó lập tức giơ chân trước lên sờ cái mông của con đại sơn kê kia lại, ra sức mà bứt lông gà. Vì đuôi lông vũ cứ nhiên không nhổ ra được, thân thể đại sơn kê lại đột nhiên khẽ động dậy.

Trọng Cát bị dọa một phát, vội vàng nhảy qua một bên, phun phun lớp lông tơ dính ở trong miệng.

Thân thể đại sơn kê lại khẽ giật giật.

Trọng Cát trốn thật xa, thật cẩn thận mà chuyển động đến phía trước sơn kê, đối diện với đôi mắt đen như mực.

Đại sơn kê cứ nhiên mở mắt ra! Hoá ra nó chỉ là bị ngất đi thôi, không phải là một con gà chết.

Trọng Cát và đại sơn kê mắt to trừng mắt nhỏ cả hai cùng nhìn nhau, bỗng nhiên nghe được một thanh âm: “Sao lại có một con tiểu hồ ly?” Thanh âm lạnh buốt như băng, nhưng đặc biệt mát lạnh dễ nghe.

Tiếp theo, đầu của đại sơn kê động dậy, chậm rãi quan sát xung quanh, rồi sau đó, cái thanh âm kia lại vang lên: “Vì sao ta lại ở trong cái hang động nhỏ nhỏ này?”

Thanh âm này, dường như là từ trong miệng gà của đại sơn kê vọng ra.

Đại sơn kê có thể nói chuyện!

A a, nó quả nhiên là con thần kê!

Trọng Cát lòng can đảm tăng lên thêm một chút đáp lại: “Là ta tha ngươi về đây.”

Đôi mắt đen bóng của đại sơn kê lại nhìn Trọng Cát, dường như là đang nhìn tỉ mỉ nó: “A? Hoá ra ngươi có thể nói chuyện? Chẳng lẽ ngươi là hồ yêu? Nhưng trên người ngươi không có yêu khí.”

Trọng Cát ngồi thẳng xuống: “Ta không phải hồ yêu, là thiên thực hồ!” Hồ yêu là dựa vào tu luyện tà thuật thành hồ ly tinh, thiên thực hồ trời sinh có tiên căn luôn luôn cảm thấy hồ yêu là loài thấp kém, đối với chúng nó vô cùng khinh thường.”Ta tha ngươi về đây, là muốn ăn ngươi!”

Cho dù con sơn kê này là thần kê biết nói chuyện đi nữa, nó vẫn cứ là gà, hồ ly ăn gà, đó là lẽ thường, Trọng Cát nói thật hùng hồn.

Đại sơn kê lại nở nụ cười, Trọng Cát cảm thấy được, trong ánh mắt của con gà này khi nhìn mình, có một chút gì đó khinh thường: “Ngươi? Ngươi tính ăn ta như thế nào?”

Trọng Cát thành thật trả lời: “Nhỏ sạch lông của ngươi, đem nướng ở trên lửa.”

Đại sơn kê lại cười một tiếng, “Cho nên vừa rồi, là ngươi chạm vào lông đuôi của ta?”

Trọng Cát gặm thừa nhận.

Đại sơn kê nói: “Tiểu hồ ly, ngươi có biết ta là ai hay không?”

Trọng Cát nói: “Ngươi không phải sơn kê sao?”

Ánh mắt đại sơn kê bỗng nhiên trở nên lạnh buốt như băng, toàn thân phát ra một cỗ hàn khí băng lãnh đến run người.

Trọng Cát thật cẩn thận nói: “Đương nhiên, ngươi có thể nói chuyện, dám chắc không phải sơn kê bình thường, ngươi là sơn~mà thần tiên trên trời dường đúng không? Là gà hả?”

Ánh mắt đại sơn kê càng lạnh như băng, hàn khí rừng mình trên người phát ra càng lúc càng nặng.

Trọng Cát đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác áp bách (*cảm giác bức bách đè nặng) vô hình, nó nhìn không được có chút sợ hãi rụt rè.

Có phải vì con sơn kê này cảm thấy được sắp bị ăn hay không, cho nên mất hứng, nó là con thần kê, có lẽ là rất chú ý đến tôn nghiêm của mình.

Trọng Cát nhìn thấy nó bầy màu rực rỡ sắc sỡ, trong lòng không hiểu vì nguyên do gì lại dao động, dùng khẩu khí thương lượng thử thăm dò: “Ngươi đã là con thần kê, lại có thể nói chuyện, chi bằng như vậy đi, ta không ăn ngươi, ngươi làm gà của ta, ta dưỡng ngươi, như thế nào?”

Trong đồng tộc hồ ly, bình thường khi tu luyện thì có nuôi dưỡng thêm một con linh thú khác có tiên cấp thấp hơn so với mình, nghe nói như vậy vừa có thể tăng thêm tu luyện, vừa có thể tích chút tiên đức.

Có điều linh thú mà đàn anh đi trước nuôi dưỡng đa số đều là hồ ly bình thường, hoặc là chồn tinh sói tinh, dưỡng gà, dường như chưa từng có qua.

Trọng Cát vẫy cái đuôi ngẩng, con sơn kê này là thần kê, ăn thịt nó không biết có xuất hiện triệu chứng khó chịu nào hay không. Nó đủ lớn, vừa sắc sỡ vừa xinh đẹp như vậy, dưỡng nó chắc chắn rất có thể diện, ai, dù sao sau này có lẽ cũng không có cơ hội ăn thịt, dưỡng một con gà sống ở bên cạnh, thường xuyên nhìn thấy, thường xuyên nhớ lại hương vị của thịt gà, cũng tốt.

Đại sơn kê đối với đề nghị này của nó lại không có chút biểu thị gì, ánh mắt vẫn lãnh đạm. Trọng Cát giảng đạo lý với nó: “Ngươi xem, ta tha ngươi về đây, tuy rằng là tính ăn ngươi, nhưng ta nếu không có ăn ngươi, chẳng khác nào đã cứu ngươi, ngươi cần phải báo đáp ta, có đúng không? Hơn nữa, nếu ngươi làm gà của ta, ta nhất định sẽ đối đãi thật tốt với ngươi, cho ngươi ăn ngon, uống ngon, ngươi tuyệt đối sẽ không cảm thấy tủi thân.”

Đại sơn kê ánh mắt đã từ lãnh đạm chuyển thành cười nhạt: “Được rồi, dù sao ta bị trọng thương, tạm thời bay không được, đành phải con tiểu hồ ly ngốc nghếch như ngươi..... vậy thì cứ theo ngươi đi, nếu ngươi vẫn còn muốn ăn ta, cũng có thể tiếp tục thử xem.”

Trọng Cát run lớp lông, thật thận trọng nói: “Ta cam đoan, ta nhất định sẽ không ăn người.”

Đại sơn kê lại lãnh đạm nhìn nó, tự chãi vuốt lông vũ của mình một chút, nhắm hai mắt lại.

3. Chương 3

Từ sau khoảnh khắc đó, đại sơn kê không còn cùng Trọng Cát nói nói thêm một câu nào nữa. Trọng Cát hỏi nó có tên hay không, rốt cuộc là có phải từ trên trời rớt xuống hay không vân vân, nó một chữ cũng không trả lời, chỉ thỉnh thoảng dùng đôi mắt lãnh đạm nhìn Trọng Cát, rồi sau đó lập tức chuyển tầm nhìn đi chỗ khác, hoặc nhắm mắt lại. Trọng Cát đành phải tiếp tục gọi nó là sơn kê.

Trọng Cát luôn luôn cho rằng làm một con hồ ly tốt phải nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã hứa là phải dưỡng con sơn kê này thật tốt, thì nhất định phải tận tâm đối đãi với nó. Nó không biết sơn kê thích ăn cái gì, hỏi sơn kê, sơn kê cũng không trả lời. Nó liền nhổ về đủ loại cỏ dại, tìm về đủ loại quả dại và hạt giống cây cỏ dại đặt trước mặt sơn kê, sơn kê lúc đầu dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn nó, về sau nhìn cũng không thèm nhìn, hơn nữa một miếng cũng không thèm ăn, chỉ thỉnh thoảng uống vài ngụm nước trong dật ở trước mặt.

Trọng Cát cảm thấy được thịt trên người sơn kê mỗi ngày một ít đi, đau lòng không thôi. Sơn kê không chịu ăn gì, cũng không chịu động dật, Trọng Cát sợ nó ở trong động oi bức không tốt, đành phải mỗi ngày đều biến thành hình người lôi cái cánh cửa sơn kê, hì hà hì hục mà kéo nó ra ngoài sơn động, để cho nó phơi nắng một lát, rồi tới chạng vạng, lại hì hà hì hục lôi nó trở vào trong động.

Cứ như vậy mà qua mười ngày, sơn kê vẫn không ăn bất cứ thứ gì, không nói lời nào, ngay cả nhìn dường như cũng chẳng thèm nhìn Trọng Cát một cái.

Chủ nhân trước kia của sơn kê, nhất định là thần tiên, cho nên nó cảm thấy trở thành gà của con hồ ly như thế này, sẽ làm mất đi thân phận của nó. Trọng Cát suy đoán như thế, nó như thường lệ đưa một cái chân trước ra nâng thân thể sơn kê lên, thận trọng nói: “Sơn kê, ta sẽ luôn luôn đối tốt với người.” Sơn kê vẫn không nhúc nhích, cũng không để ý nó.

Sáng hôm nay, Trọng Cát như thường lệ biến thành hình người, lôi sơn kê ra ngoài hang động nằm giữa một bụi cỏ mềm mại phơi nắng. Sau đó lại biến thành hình dáng hồ ly, đi đi về về (giống con cua đồng) ngậm quả dại và hạt giống cây cỏ đặt ở trước mặt sơn kê. Rồi sau đó nó lại lén vào trong bụi cây, phát hiện một quả màu đỏ, vừa mới ngậm vào trong miệng, bỗng nhiên lớp lông sau cánh cổ bị túm lên, bị xách lên giữa không trung.

Bốn cái chân cứ đạp loạn xạ, Trọng Cát liều mạng giãy giụa, bỗng nhiên rơi vào trong lòng ngực ấm áp, một bàn tay sờ sờ đầu của nó, rồi có một thanh âm cười tủm tỉm nói: “Ngoan, đừng sợ.”

Người ôm lấy Trọng Cát, là một thanh niên trẻ tuổi vận trường bào màu ngọc bích, hai mắt hần cười cong cong lại: “Ngoan, ta không phải người xấu, ta thần tiên trên thiên đình, tên là Bích Hoa Linh Quân, người là ấu hồ của thiên thực hồ, hẳn là có thể hóa thành hình người, cũng biết nói chuyện, nói cho bản quân biết, người tên là gì?”

Sự sợ hãi của Trọng Cát dần dần được bình ổn lại, cảm thấy người đang ôm mình đây trên cơ thể quả nhiên có tiên khí tinh khiết trong trẻo đặc biệt nồng đậm.

Hắn thật là thần tiên, thần tiên không phải nên ở trên trời sao không? Vì cái gì lại vào trong ngọn núi này? Chẳng lẽ, hẳn là chủ nhân trước kia của sơn kê, đến tìm sơn kê?

Trọng Cát bỗng nhiên có chút sợ hãi, nó cẩn thận mà nhả cái quả đang ngậm trong miệng ra rồi đưa hai chân trước lên, ôm thật chặt, rồi mới nhỏ giọng đáp lại: “Ta tên là Trọng Cát, vẫn ngụ trên ngọn núi này. Người là thần tiên, đến nơi này làm gì?”

Thần tiên dịu dàng mà vuốt ve lớp lông của Trọng Cát: “ta chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua, đúng lúc thì nhìn thấy người. Tiểu hồ ly, bản quân cảm thấy được người rất có tiên duyên, lại có tiên căn, người có muốn cùng bản quân quay về thiên đình hay không? Trên thiên đình chơi rất vui, ở trong phủ đệ của ta, ta có thể dạy người tu tiên, không cần vất vả như ở thế gian, cũng không cần trải qua thiên kiếp, vừa tiêu dao vừa tự tại, người có nguyện ý hay không?”

Trọng Cát lập tức lắc đầu.

Thần tiên thở dài: ‘ngươi không muốn, bản quân cũng không miễn cưỡng ngươi.’ Đường như rất lưu luyến lại vuốt ve bộ lông của Trọng Cát vài cái, rồi mới thả nó xuống mặt đất.

Trọng Cát lập tức biến thành hình người, nó từng nghe các trưởng lão nói, nếu có duyên gặp được thần tiên, nhất định phải biến thành hình người, như vậy biểu thị được sự cung kính.

Thần tiên mỉm cười vỗ vỗ đầu của nó: ‘biến thành hình người cũng thật đáng yêu.’ lại nhìn nhìn cái quả trong tay nó, ‘ngươi thích ăn loại quả dại này sao?’

Trọng Cát lắc đầu: “Không phải, ta dường một con sơn kê, quả này là nhật về cho nó ăn.”

Thần tiên cười khanh khách nói: “A? Ngươi dường sơn kê? Hồ ly dường gà, thật đúng là thú vị, thú vị.”

Trọng Cát cúi đầu, hai cái tai hồ ly trên đỉnh đầu hơi hơi dựng thẳng lên: “Nhưng mà nó không thích ta, không để ý tới ta, vẫn không chịu ăn bất cứ thứ gì. Đúng rồi, ngươi là thần tiên, ngươi có biết sơn kê thích ăn thứ gì hay không?”

Thần tiên sờ cằm nói: “Bản quân thật ra chưa từng dường qua sơn kê, trong thiên đình dường như cũng chưa có ai dường qua, cho nên ta cũng không quá rõ.”

Trọng Cát nói: “A? Nhưng mà con sơn kê mà ta dường chính là từ trên trời rơi xuống, bộ dáng so với sơn kê bình thường rất không giống nhau, vừa lớn lại vừa sắc sỡ, hẳn là con thần kê.”

Thần tiên có chút hứng thú mà nhíu mày: “Thần kê? Ngươi có nguyện ý đưa bản quân đi xem con sơn kê của ngươi hay không?”

Trọng Cát dẫn thần tiên ra khỏi rừng cây, chỉ vào vị trí hang động của mình nói: “Ngươi xem, cái con đang nằm ở đằng đó, chính là sơn kê ta nhật về, rất lớn lại rất sắc sỡ nữa, nó không ăn gì hết, cho nên bây giờ có chút gầy.”

Thần tiên nhìn con sơn kê kia một lát, lại cúi đầu nhìn Trọng Cát: “Ngươi.... Nhật được nó ở chỗ nào?”

Trọng Cát nói: “Ngay trong rừng cây, trên trời sét đánh, nó rơi xuống đây.”

Thần tiên lại nhìn nhinnó: “Ngươi vì cái gì nghĩ rằng, nó là con sơn kê hả?”

Trọng Cát chớp mắt mấy cái: “Chẳng lẽ nó không phải sơn kê?”

Thần tiên khẽ cười nói: “Nó đương nhiên không phải sơn kê, nó là phượng hoàng.”

Trọng Cát giữ chặt cái quả trong tay, choáng váng.

Phượng hoàng, đó là vua của trăm loài chim, là thần điều, không phải thần kê, lại càng không phải là sơn kê.

Hèn chi nó lớn như vậy, hèn chi nó sắc sỡ như vậy.

Thần tiên nói: “Phượng hoàng đều rất tự ái, cho nên khi tinh thần nó sa sút như thế, thì thà rằng bị xem như sơn kê, cũng không nguyện thừa nhận mình là phượng hoàng. Ngươi vẫn gọi nó là sơn kê, khó trách nó không để ý tới ngươi.”

Hai cái tai Trọng Cát lại dựng thẳng lên, cúi đầu thật thấp.

Thần tiên lại vỗ vỗ đầu của nó: “Nhưng mà đừng lo, hồ ly như ngươi làm sao lại dường gà, dường một con phượng hoàng cũng không tồi, rất có tiền đồ.”

Trọng Cát ngẩng đầu nói: “Ta, ta vẫn có thể dường nó sao?” Phượng hoàng là thần điều rất kiêu ngạo, sao có thể để cho một con hồ ly dường.

Thần tiên hí hóp mắt mỉm cười nói: “Vi cái gì không thể, vạn vật chúng sinh đều bình đẳng, cũng không có phân cao thấp, ngươi đã nhật được nó, cứu nó, bây giờ còn đang tận tâm mà chăm sóc nó, nó chính là phượng hoàng được ngươi dường. Ừm, phượng hoàng, bản quân thật cũng có dường một con, tuy rằng tính khí so với cái con mà ngươi dường hẳn là kém nhau rất nhiều, nhưng cùng là phượng hoàng, vẫn là có chút

điểm chung.”Thần tiên tìm kiếm trong tay áo, lấy ra một quyển sách, đặt vào trong tay Trọng Cát, “Đây là một quyển dưỡng phượng hoàng mà bản quân tâm đắc viết ra, đại khái sẽ giúp được ngươi một chút.”

Trọng Cát cầm lấy sách, ngây ngốc mà nhìn thần tiên, thần tiên lại sờ sờ đỉnh đầu của nó: “Ôi, con tiểu hồ ly này thật đáng yêu, đáng tiếc không chịu theo bản quân quay về thiên đình, ừm, tình cờ gặp được ngươi, xem như ngươi và ta có duyên, như vậy đi, ta lại tặng cho ngươi thứ này.”Thần tiên lại lấy từ trong tay áo ra một vật gì đó đưa đến trước mặt nó, “Đây gọi là linh phù (*lá bùa chú) ngươi cầm lấy đi, nếu khi nào gặp nguy nan gì, chỉ cần xé nó ra, bản quân sẽ nhanh chóng chạy đến giúp ngươi.”

Trọng Cát nhận lấy linh phù, mang theo sách, nói tạ ơn, thần tiên nói rằng hắn còn có chuyện quan trọng, hóa thành một đạo tiên quang, biến mất không thấy đâu nữa.

Trọng Cát đi đến trước động, ngồi xổm xuống bên người phượng hoàng, sờ sờ lông vũ của nó: “Hoá ra, ngươi là phượng hoàng.”

Phượng hoàng mở đôi mắt đen láy ra, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ.

Trọng Cát thấp giọng nói: “Xin lỗi, ta không biết ngươi là phượng hoàng, cứ gọi ngươi là sơn kê mãi. Từ nay về sau, ta sẽ dựa theo phương pháp dưỡng phượng hoàng, một lần nữa nuôi nấng ngươi thật tốt.”

Thân thể phượng hoàng bỗng nhiên động đậy, sau đó lại nhắm hai mắt lại.

4. Chương 4

Quyển sách thần tiên đưa cho Trọng Cát tên là Bí quyết dưỡng phượng .

Phần thứ nhất trong Bí quyết dưỡng phượng là Phần tắm rửa , trang thứ nhất điều thứ nhất viết rằng: “Phượng hoàng thích sạch sẽ, mỗi ngày cần phải tắm bằng nước trong.”

Trọng Cát nhìn đến đây một cái, nội tâm tự trách không thôi, mấy ngày nay nó xem phượng hoàng là sơn kê mà dưỡng, một lần cũng chưa cho nó tắm qua, hơn nữa mỗi ngày lôi nó đi ra ngoài phơi nắng, lôi tới lôi lui nó trên mặt đất, không biết dính bao nhiêu bụi đất.

Nó lập tức quyết định đưa phượng hoàng đến dòng suối nhỏ lân cận tắm rửa.

Nhưng mà phượng hoàng quá lớn, hình dáng khi là hồ ly của Trọng Cát còn không bằng một cái cánh lớn của nó, biến thành hình người cũng không đủ sức lực để ôm nó, Trọng Cát thử nâng phượng hoàng trên lưng, hoặc là đỡ trên cả vai, đều thất bại. Khi lần thứ ba từ trên cả vai Trọng Cát trượt xuống, phượng hoàng rớt cuộc mở to mắt nói: “Ngươi muốn làm cái gì?”

Đây là câu đầu tiên mà nó nói với Trọng Cát sau nhiều ngày không nói gì, Trọng Cát rất kinh hãi (*kinh ngạc vui mừng), rất kích động, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói: “Ta ~ ta muốn mang ngươi đi tắm rửa. Đến chỗ dòng suối nhỏ ngoài động đó.”

Phượng hoàng thản nhiên mà phun ra sáu chữ: “Không cần đâu, quá phiền phức.”Nói xong, lại nhắm mắt lại. Nó vẫn như trước rất lạnh nhạt, Trọng Cát có chút thương tâm, cúi đầu một lát, bỗng nhiên nghĩ tới một phương pháp.

Nó lục lọi lấy ra một cái đệm cỏ mới toanh, kéo phượng hoàng đến trên đệm cỏ, buộc một sợi dây thừng trên một đầu của đệm cỏ, đặt lên cả vai, hì hà hì hục mà kéo theo phượng hoàng lần tắm đệm thẳng đến bên dòng suối nhỏ.

Nước suối thật trong suốt, được mặt trời rọi ánh nắng xuống nên rất ấm áp, Trọng Cát đem phượng hoàng nhúng vào trong nước, tỉ mỉ mà tắm rửa sạch sẽ. Phượng hoàng ngâm nước xong thì được nó vớt lên, đặt lại trên đệm cỏ, Trọng Cát lại biến trở về hình dáng hồ ly, nhảy đến trên người phượng hoàng, dùng cái đuôi lau đi nước đang nhỏ giọt trên người nó, rồi sau đó lại biến thành hình người, tự mình vắt vắt cái đuôi ướt sũng, nhặt lên cái lá cây to, ở bên người phượng hoàng quạt qua quạt lại, để lông vũ trên người nó mau khô.

Nó vừa giúp phượng hoàng quạt gió, vừa mở Bí quyết dưỡng phượng ra.

Trang thứ nhất điều thứ hai viết rằng: “Tắm rửa xong, cần dùng lược ngọc để chải lông vũ.”

Sau khi tắm rửa xong, hoá ra còn phải giúp phượng hoàng chải lông, nhưng mà Trọng Cát ngay cả cái lược còn không có, chứ đừng nói đến lược làm bằng ngọc. Nó ngồi xổm ở đó mà suy nghĩ một hồi, rồi ‘phanh’ một cái biến trở về hình dáng hồ ly, nhảy đến bên người phượng hoàng, đưa cái chân phải phía trước lên, từng chút từng chút ở trên người phượng hoàng nhẹ nhàng mà cào: “Ta, ta không có lược giúp người chải lông, ta dùng móng vuốt giúp người chải nha.”

Phượng hoàng quay đầu lại, nhìn nhìn nó, thở dài: “Ồi, tiểu hồ ly người.... Đa tạ.”

Trọng Cát thoát đầu nghe câu nói như thế, không dám tin vào lỗ tai của mình. Đa tạ, phượng hoàng cư nhiên nói lời cảm tạ với nó, nó đặc biệt vui sướng, hồi lâu mới lắp bắp nói: “Không ~ không có gì.....” Càng dùng sức mà dùng móng vuốt chải vuốt lông vũ của phượng hoàng.

Lông vũ của phượng hoàng đã dần dần khô, sờ lên trơn nhẵn bóng mượt, mặt trời chiếu ánh sáng chói lọi xuống khiến Trọng Cát hoa cả mắt, chân Trọng Cát đều đã mỏi nhũn, nhưng vẫn từng chút từng chút mà chải chuốt.

Phần thứ hai Bí quyết dưỡng phượng , Phần sinh hoạt thường ngày , điều thứ nhất: “Phượng hoàng, nhất định phải dừng lại trên cây ngô đồng.”

Trọng Cát lại một lần nữa kinh ngạc kèm theo áy náy vô cùng. Hoá ra phượng hoàng muốn ngủ ở trên nhánh cây ngô đồng, vậy mà mình cứ để phượng hoàng ngủ trên đệm cỏ. Chả trách phượng hoàng lúc nào cũng không có tinh thần, dường như bị tổn thương cũng không hay.

Trọng Cát chạy vào trong rừng cây, tìm kiếm cây ngô đồng, nhặt cành cây và lá cây rơi dưới tàng cây từng nhánh từng chiếc mà ngậm trở về sơn động trong núi. Nó một lần ngậm một hai nhánh cây hoặc một hai phiến lá, chạy đi chạy về (giống như con cua đồng), khi chạy đến không biết bao nhiêu lần, phượng hoàng lại mở to đôi mắt sâu, nhìn nhìn nó, nói: “Người đang làm cái gì vậy?”

Trọng Cát vội vàng nhả một nhánh cây đang cắn trên miệng xuống, “Ta đang nhặt cành cây ngô đồng.”

Phượng hoàng thần nhiên nói: “A, chẳng phải là người có thể biến thành hình người sao, như vậy một lần có thể lấy rất nhiều, vì sao phải chạy tới chạy lui từng chuyến như vậy?”

Trọng Cát bừng tỉnh hiểu ra: “Phải đó!” Rồi lập tức biến thành hình người, ngượng ngùng mà sờ sờ cái mũi, “Ta làm hồ ly riết quen, cứ quên là biến thành hình người có thể mang được nhiều đồ.” Xoay người nhanh như chớp mà chạy ra khỏi động.

Gom xong một đống lớn cành cây, Trọng Cát dùng cành cây ngô đồng đan thành một cái đệm hình tròn, đem lá cây ngô đồng phủ từng lớp từng lớp trên bề mặt tấm đệm, lại đến bên người phượng hoàng, chuẩn bị kéo nó lên trên tấm đệm: “Thật xin lỗi, ta không biết người nhất định phải ngủ trên nhánh cây ngô đồng, để người ngủ trên mấy cái đệm cỏ như thế này, ta làm cho người một cái đệm từ cành cây ngô đồng, nếu người cảm thấy không mềm mại, ta lại đi tìm thêm lá cây về lót lên.”

Phượng hoàng dường như lại thở dài nói: “Chẳng lẽ người hôm nay chạy tới chạy lui như vậy, chính là vì làm cái này sao?”

Trọng Cát gật đầu gật đầu.

Phượng hoàng nhìn cái đệm dùng cành cây ngô đồng để làm và lá cây để lót, sau một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Tiểu hồ ly, người tên là gì?”

Trọng Cát mừng rỡ. Phượng hoàng cư nhiên đang hỏi nó tên gì, Bí quyết dưỡng phượng thật có tác dụng, không hổ là sách thần tiên tặng! Nó nắm chặt lông trên cái đuôi của mình, nói: “Ta tên là Trọng Cát.”

Phượng hoàng dường như suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Trọng Cát thật cẩn thận hỏi: “Người hẳn là cũng có tên chứ, có thể nói cho ta biết hay không?”

Phượng hoàng không có trả lời. Trọng Cát thất vọng mà cúi đầu, không hỏi lại.

Phượng hoàng bỗng nhiên mở miệng nói: “Phượng Tiêu, người nhớ kỹ, ta tên là Phượng Tiêu.”

Phần thứ ba Bí quyết dưỡng phượng , Phần ăn uống , điều thứ nhất: “Phượng hoàng, nhất định phải ăn quả trúc không ăn thứ khác; uống nước thanh tuyến, lúc này phải dùng dụng cụ bằng ngọc bích để đựng.”

Quả trúc? Là quả trên cây trúc kết thành sao? Trọng Cát dùng móng vuốt gãi gãi đầu, nó chưa từng thấy qua cây trúc nào kết quả, quả trúc, quả trúc..... Quả đại cùng hạt giống cây cỏ các loại quả thật phượng hoàng cái gì cũng đều chưa từng ăn qua, nó cứ như vậy mãi nhất định sẽ càng ngày càng gầy.

Trọng Cát mang theo ống trúc lớn chạy thật xa đến bên khe núi thanh tuyến, hứng đầy ống trúc, lại thở hồng hộc mà chạy về hang động, phóng tới trước mặt Phượng Tiêu: “Đây không phải nước suối cũng không phải nước sông lại càng không là nước hồ, là ta từ trong nguồn suối lấy nước về, người uống đi, nhưng mà ta không có đồ đựng làm bằng ngọc, chỉ có ống trúc. Người dùng tạm trước đi.” (làm ta sợ muốn chết tưởng vừa gặp động đất “‘”)

Phượng Tiêu hí mắt nhìn hắn: “Tiểu hồ ly, người vì sao đối với ta tận tâm như thế, có phải muốn ta ở đây báo đáp gì cho người? Người nếu có bất cứ nguyện vọng gì, đợi sau khi thương thích ta lành hẳn, có thể thỏa mãn người.”

Trọng Cát ngồi xổm xuống bên người Phượng Tiêu, lại gãi gãi đầu nói: “Ta không có nguyện vọng gì, người bằng lòng để ta dưỡng, chính là báo đáp ta, ta nói rồi ta sẽ đối xử với người thật tốt, vì thế ta nói được phải làm được. Các trưởng lão đều nói ta là hồ ly vô dụng, tu tiên cũng tu rất chậm, cũng không có chăm chỉ, cái gì cũng đều làm không tốt. Ta nghĩ ta chỉ ít khi dưỡng người thì có thể làm tốt một chút.”

Phượng Tiêu hí hai mắt, không nói nữa.

Trọng Cát bỗng nhiên bỏ lại một câu: “Người chờ ở đây nha.” Rồi lại đứng dậy chạy ra khỏi hang động.

Trọng Cát lần này chạy đi, thật lâu cũng không thấy trở về, Phượng Tiêu ở trong động ngủ một ngày một đêm, tới chạng vạng ngày thứ ba, Phượng Tiêu bắt đầu tự hỏi tiểu hồ ly ở bên ngoài có phải gặp được mấy đại yêu quái khác hay không, khi đang nghĩ đến tiểu hồ bị bắt đi làm điểm tâm, thì ngoài động có một khối tròn vo đầy bùn đất tiến vào.

Phượng Tiêu kinh ngạc một chút, tỉ mỉ mà nhìn cái khối tròn tròn đầy bùn kia, đang suy nghĩ nó là cái gì, thì đồng bùn đất kia bỗng nhiên mở miệng nói: “Thật xin lỗi.....”

Phượng Tiêu nghe ra là thanh âm của Trọng Cát, lại kinh ngạc một chút. Lòng của thiên thực hồ so với hồ ly bình thường khác nhau, là màu đen huyền, từ đỉnh đầu xuống tới đuôi có một đường màu trắng, nhưng mà trên bộ lông hồ ly của Trọng Cát lúc này bám đầy bùn đất, giống cái quả bóng nhỏ làm từ bùn, chỉ còn mỗi hai con mắt đang chớp chớp. Phượng Tiêu nhìn không được mở miệng hỏi: “Tiểu hồ ly, người vì sao lại biến thành bộ dáng này.....”

Trọng Cát ngồi xổm xuống góc tường cúi đầu: “Thật xin lỗi, ta tìm trước sau hai ngọn núi, cũng không tìm thấy quả nào trên cây trúc cả.”

Phượng Tiêu chăm chú nhìn nó, một lát sau chậm rãi nói: “Ta, cũng không phải chỉ ăn quả trúc.” Phượng Tiêu nhìn Trọng Cát mở to đôi mắt đen láy, rồi nói tiếp: “Hoa quả tươi ta vốn có thể ăn một chút, nhưng mấy ngày nay, ta đều đang nằm yên tĩnh chữa thương, không thể ăn uống, cho nên hoa quả tươi mà người hái ta cũng chưa ăn, cũng không phải là ngại chúng nó không ngon.”

Ô? Như vậy hả, Trọng Cát ngây ngốc mà nở nụ cười, hoá ra trên sách mà thần tiên tặng cũng có chỗ viết sai, phượng hoàng kỳ thật trái cây gì cũng đều ăn được. Nó cao hứng mà gặm mấy quả táo, lại uống hai ngụm nước cho đầy bụng, rồi sau đó nói: “Hai ngày nay đều không có mang người đi tắm rửa, người nhất định rất không thoải mái đúng không? Thật xin lỗi, ta đây.....”

Nó vừa nói, vừa biến trở về hình người, nói còn chưa nói xong, Phượng Tiêu vẫn đang nằm trên cái đệm đột nhiên đứng lên, run run lông vũ, Trọng Cát kinh hãi nói: “Người, người có thể đứng lên rồi?”

Phượng Tiêu đột nhiên dùng miệng nhẹ nhàng ngậm lấy lớp lông sau cổ nó. Thân thể Trọng Cát bay lên không, rời khỏi mặt đất, nó kinh ngạc mà vặn vẹo một chút, Phượng Tiêu ngậm nó, chậm rãi tào nhả mà bước ra khỏi hang động, vỗ cánh bay lên.

Trọng Cát lên tới giữa không trung, nhìn thấy mặt đất càng lúc càng xa, ngỡ ngác nói: “Thương thể của người đã lành rồi sao?”

Vết thương của Phượng Tiêu cũng chưa có hoàn toàn lành hẳn, chỉ có thể bay đến độ cao xấp xỉ cái cây là cùng, phượng hoàng giang rộng hai cánh phát ra tường quang (*ánh sáng cát tường) lượn lờ, lượn vòng một lát, rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên dòng suối nhỏ cạnh hang động, rồi sau đó há miệng ra, Trọng Cát tòm một cái rơi vào trong dòng nước suối.

Trọng Cát ở trong suối đáp nước hai cái, đứng lên, run run bộ lông, Phượng Tiêu đứng lại ở bên bờ, nửa nằm, thản nhiên mà nhìn nó, Trọng Cát hiểu được, trên người mình quá bẩn, nên Phượng Tiêu ghét bỏ mình.

Nó lập tức ngồi chồm hổm trong nước, ngay cả cái mũi cũng vùi xuống nước, ra sức rửa sạch bộ lông.

Ánh sáng vàng rực rỡ của trời chiều xuyên qua làn nước giữa khe đá, Trọng Cát ngồi xổm dưới tàng cây, dùng chân phải phía trước từng chút từng chút mà giúp Phượng Tiêu chải vuốt lông vũ, lông vũ của Phượng Tiêu ở dưới ánh nắng chiều càng nhìn càng đẹp, tựa như trong khe núi mùa hè, sương mù ở dưới khúc xạ của ánh mắt trời tạo thành cầu vồng may mắn. Phượng Tiêu hí mắt, dường như rất là thoải mái, có thể dùng móng vuốt chải lông vũ cho Phượng Tiêu như vậy, Trọng Cát cảm thấy rất hạnh phúc.

Trọng Cát tiếp tục dùng móng vuốt nhẹ nhàng chải lông vũ cho Phượng Tiêu, lạc hà (*mây màu) đỏ ửng dung hoà lên lớp lông phượng tạo nên ánh tường quang nhàn nhạt.

5. Chương 5

Ngày từng ngày trôi qua, thương thể của Phượng Tiêu ngày một lành hơn.

Trọng Cát mỗi ngày đều mang nước suối sạch nhất trong thanh tuyến về cho Phượng Tiêu, Phượng Tiêu thì gấp nó bay đến bên dòng suối tắm rửa, những lúc khác Phượng Tiêu đưa phần ở trong bụi cỏ mềm mại bên hang động tiếp tục tĩnh tu, Trọng Cát thì chạy vào trong rừng cây tìm kiếm các loại quả dại, nó đối với việc oán trách không được ăn thịt nhất là thịt gà đã không còn câu nệ nữa.

Thương thể của Phượng Tiêu cuối cùng cũng nhanh khỏi hẳn, hôm nay, nó ăn mấy quả dại mà Trọng Cát nhặt về, Trọng Cát rất vui vẻ. Ngày hôm sau, Trọng Cát mới sáng sớm liền thức dậy, chạy vào trong núi, tìm đến một cây táo rừng trên một ngọn núi to cao, trong cả ngọn núi này, chỉ có duy nhất cây táo rừng bên khe núi là ngọt và giòn nhất, nó biến thành hình người, dùng tà áo bọc đầy táo rừng, vội vã nhanh bước trở về.

Ra khỏi rừng cây nhỏ, Trọng Cát dừng lại cách hang động không xa, nó thấy trước cửa hang động của mình có hai người đang đứng. Bọn họ mặc sam bào màu đỏ thắm, đầu buộc ngọc quan, có tiên rí rất đậm từ trên người bọn họ phát ra.

Là thần tiên! Thần tiên đến trước cửa động hồ ly của nó làm gì? Chẳng lẽ là vì Phượng Tiêu? Là chủ nhân trước kia của Phượng Tiêu đến tìm nó sao?

Trọng Cát nắm chặt tà áo đang bọc đầy táo, hai vị thần tiên kia ở trước cửa hang động cung kính mà khom lưng, dường như đang nói gì đó với người ở bên trong.

Trong đó có một thần tiên dường như đã phát hiện ra nó, ánh mắt sắc bén quét về phía bên này, Trọng Cát đi đến phía trước mấy bước, thần tiên kia cau mày nhìn nó, lẩm bẩm nói: “Hoá ra chính là con tiểu hồ ly này, thiên thực hồ, quả thật là tiên thú trân quý.”

Trọng Cát tăng thêm can đảm chạy nhanh về phía trước: “Các người là ai? Đến đây làm gì?”

Vị thần tiên kia nhìn nó sắc mặt không chút thay đổi, không có trả lời, trong hang động chợt vang lên giọng nói từ tốn: “Thiếu Thước, không được thất lễ với nó.” Là thanh âm của Phượng Tiêu.

Cái vị thần tiên tên Thiếu Thước kia vậy mà lại cúi đầu, cung kính nói: “Tuân mệnh.” Rồi sau đó lại ngẩng đầu lên, liền cười hoà ái với Trọng Cát.

Trọng Cát thấy người này cười như vậy khiến cho lông tơ toàn thân đều dựng hết cả lên, Phượng Tiêu chậm rãi từ trong hang động thông thả bước ra, nó vẫn mang bộ dáng phượng hoàng như cũ, nhìn Trọng Cát nói: “Tiểu hồ ly, ta phải trở về thiên đình.”

Trọng Cát ngẩn người, đôi tay đang nắm chặt tà áo chợt buông lỏng ra, táo rùng được bọc trong tà áo đều rơi hết xuống đất, có rất nhiều quả bị vỡ ra rơi xuống chân nó, nó nghe thấy chính thanh âm lấp bắp của mình: “Người, người phải rời khỏi đây? Người, người không bằng lòng để ta đường sao?”

Một vị thần tiên khác lập tức trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt: “Lớn mật, ở trước mặt Phượng Đế bệ hạ, dám thốt ra những lời xằng bậy!”

Phượng Đế? Phượng Đế là cái gì? Vua của bộ tộc phượng hoàng sao? Đó không phải là thần điều Vương sao?

Chẳng lẽ..... Phượng Tiêu nó kỳ thật là thần điều Vương?

Phượng Đế là nhân vật rất lợi hại, Trọng Cát biết, trong bộ tộc thiên thực hồ cũng có Hồ Đế, mà phượng hoàng ở trên trời, vua trong bộ tộc của họ hẳn là lợi hại hơn Hồ Đế rất nhiều.

Tóm lại, tiểu hồ ly như nó đây chỉ có thể ngược mặt lên nhìn vị Phượng Đế lợi hại kia. Nó bỗng nhiên cảm thấy, Phượng Tiêu trước mặt nó giờ đây bỗng nhiên trở nên rất xa xôi, rất xa xôi, bộ dáng của nó, thanh âm của nó, màu sắc lông vũ của nó, đều trở nên thật xa lạ.

Cái vị thần tiên tên Thiếu Thước vẫn như cũ mỉm cười rất hoà ái với nó, thanh âm càng ôn tồn hơn nói: “Bệ hạ đồng ý thoả mãn nguyện vọng của người, người có yêu cầu gì?”

Trọng Cát cúi đầu, hai cái tai hồ ly run rẩy, thấp giọng nói: “Ta.... Ta cái gì cũng không muốn.”

Thiếu Thước vẫn cười nói: “Tiểu hồ ly, hay là người cần thận suy nghĩ lại cho thật kỹ, bỏ lỡ hôm nay, có thể sẽ không có lại cơ hội này đâu.”

Không có lại cơ hội, không còn cơ hội nhìn thấy Phượng Tiêu nữa rồi. Trọng Cát rũ đầu xuống, cái mũi có chút chua xót, ánh mắt thực chất, nó lớn tiếng nói: “Không có, ta cái gì cũng không muốn!”

Thiếu Thước cùng vị thần tiên kia nhìn nó, đều lắc lắc đầu. Phượng Tiêu nhẹ giọng cười nói: “Thôi được, ta tặng người một tín vật.”

Một cái lông phượng màu đỏ thắm nhẹ nhàng bay đến, tự động rơi vào trong tay Trọng Cát, Trọng Cát nâng nó lên, nghe thấy Phượng Tiêu tiếp tục nói: “Khi người cần hay muốn thứ gì, thì dùng hồ hoá đem cái lông vũ này đốt đi, sau đó nói ra nguyện vọng, ta bất luận ở nơi nào cũng đều sẽ biết, sau đó sẽ giúp người thực hiện.”

Trọng Cát cầm lông vũ, vẫn đứng im như cũ không nhúc nhích, nghe thấy Phượng Tiêu nói: “Thời gian không còn sớm, ta thật phải đi rồi, tiểu hồ ly, sau này sẽ gặp lại.”

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Trọng Cát tỉnh thoảng cùng mấy hồ ly khác trong tộc của nó nói về tình cảnh ngày hôm đó: “Người có biết không, phượng hoàng bay lượn trên bầu trời, là cảnh tượng mỹ lệ nhất, tường quang kia rực rỡ đến chói mắt, ngũ sắc kia sắc sỡ như thuy vân (*mây cát tường).....”

Mấy hồ ly kia nghe nó thường thuật đều đồng loạt bĩu môi, đưa tay vỗ vỗ bả vai của nó: “Đừng nói mớ nữa, người còn chưa có thành tiên đâu, làm sao mà thấy được phượng hoàng trên trời? Chẳng lẽ phượng hoàng sẽ từ trên trời rơi xuống cho người xem?”

Trọng Cát chỉ lộ vẻ lười biếng cười phản bác nói: “Con phượng hoàng kia, thật đúng là từ trên trời rơi xuống, ta còn đường qua nó nữa, người không tin?”

“Quý mới tin người, người nếu từng đường qua phượng hoàng, thì ta cũng đường qua con kỳ lân của Thái Thượng Lão Quân kia kia. Mơ nhiều quá không tốt cho cơ thể đâu, vẫn là nắm bắt thời gian tu luyện đi!”

Trọng Cát cũng chỉ cười cười không hề cãi lại, nó ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Đúng vậy, ai lại tin chứ, đó chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi.”

(Lời tác giả: Phải kết thúc rồi, tuyệt đối là HE ^__^ nhưng mà trong sáng quá đi “ ngay cả cái hôn cũng chưa có — oán niệm a oán niệm!)

6. Chương 6

Sau khi Phượng Tiêu rời khỏi, Trọng Cát cầm cái lông vũ màu đỏ thắm kia, lại ngơ ngác mà đứng im thật lâu, có giọt nước từ trong mắt nó không ngừng lăn xuống, lặng lẽ trượt trên hai gò má tròn bóng, lại lạch lạch rơi xuống vỡ ra trong bụi cỏ, tựa như mấy trái táo rừng mà nó vất vả hái về ngày đó.

Nó đi đến bên dòng suối nhỏ, ngồi ở trên bờ, cầm cái lông vũ kia ngồi thật lâu thật lâu, lấy quyển Bí quyết dưỡng phượng mà thần tiên tặng ra, đem cái lông vũ kia cùng quyển Bí quyết dưỡng phượng thả xuống dòng nước suối, Bí quyết dưỡng phượng vừa thả vào trong nước liền biến thành một đạo bạch quang, bật vô âm tín, lông vũ ở trên mặt nước xoay vòng theo dòng chảy, theo dòng nước dần dần trôi xa.

Trọng Cát ôm đầu gối, nhìn cái lông phượng đỏ thắm kia từ từ biến mất không thấy đâu nữa.

Nó không muốn bất cứ thứ gì hết, cái lông phượng này không phải thuộc về nó.

Phượng hoàng mà nó dưỡng đã bay đi, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Phượng Tiêu và hai vị theo thị hầu bên mình cùng trở về thiên đình, biến thành bộ dáng thần tiên như con người đứng ở trong đám mây, nhìn không được khoan tay quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía hạ giới. Dọc đường mây, hần gặp một vị thần tiên toàn thân vận trường sam màu ngọc bích, vị thần tiên kia cười hì hì chào hỏi hần: “A, Phượng Tiêu, người đã trở lại.”

Phượng Tiêu tuy rằng là vua trong Phượng tộc, nhưng cấp bậc vẫn ở dưới vị thần tiên này, đành khách khí mà khom người nâng tay nói: “Linh Quân.”

Vị Linh Quân kia bay đến bên người hần: “Không cần đa lễ, người mấy ngày nay ở dưới hạ giới, cùng con tiểu hồ ly kia, có khỏe không?”

Phượng Tiêu nói: “Nói đến việc này, ta đang có một chỗ khó hiểu. Ngày ấy ở bên hang động của tiểu hồ ly, Linh Quân rõ ràng đã nhận ra ta, vì sao không nói ra, vẫn để cho ta ở lại thế gian?”

Vị Linh Quân kia khẽ cười nói: “À, ta thấy rằng tiểu hồ ly kia hồ đồ hại người bị trọng thương, nên để nó đền bù cho người là lẽ thường, như vậy Phượng Tiêu hẳn sẽ khoan hồng độ lượng, không truy cứu nó. Ôi, lại nói, thiên thực hồ thật sự là tiên thú đặc biệt trân quý, thiên kiếp so với mấy tiểu yêu bình thường lợi hại hơn nhiều, thế nhưng ngay cả Phượng tộc Vương cũng không ngăn cản được, bị sét đánh trọng thương. Con tiểu hồ ly kia, càng ngu ngốc một cách đáng yêu, thiên kiếp của mình tới rồi cũng không biết.”

Thần sắc của Phượng Tiêu có chút biến đổi, khoan hai tay thản nhiên nói: “Đó là bởi vì lúc ấy ta ngẫu nhiên đi qua, không có lưu ý. Ta cũng chưa từng tính so đo cùng nó.”

Hoá ra, thiên thực hồ là tiên chủng trời sinh, cùng với mấy yêu quái tu luyện thành tinh có điểm khác nhau, vào khoảng mười tuổi thì có thể biến thành hình người, sẽ trải qua thiên kiếp lần đầu tiên. Trọng Cát tu luyện không chăm chỉ, đến mười một mười hai tuổi mới có thể hoá thành hình người, các trưởng lão cho rằng sau khi thành hình người thì phải trải qua thiên kiếp là chuyện cơ bản nhất mà mỗi con hồ ly trong thiên thực hồ đều phải biết, vậy nên không nói qua cho nó biết, vẫn luôn có ít người bên cạnh Trọng Cát, cho nên hồ ly vẫn không biết việc này.

Khi thiên kiếp đã giáng xuống đầu nó, vừa lúc Phượng Tiêu đi ngang qua, kết quả là thiên kiếp mà mọi người nói lợi hại nhất kia chính là một luồng sét đánh thẳng xuống, không bỏ tới Trọng Cát, ngược lại bổ trúng Phượng Tiêu.

Đường đường là Phượng Đế cứ như vậy mà bị sét đánh trọng thương, rơi xuống mặt đất, tiểu hồ ly chính là tên đầu sỏ gây nên việc này vẫn ngây ngốc ngơ ngác mà xem hần là sơn kê tha về trong động, thậm chí có một lần tính ăn hần.

Phượng Tiêu nói chuyện với con tiểu hồ ly ngốc nghếch chỉ to bằng lòng bàn tay kia một hồi thì huyết thái dương lại âm ỉ đau.

Nó nói: “Người là một con sơn kê sao, người từ trên trời rơi xuống, chẳng lẽ là thần kê mà thần tiên dưỡng?”

Nó nói: “Ta vốn tính ăn người, nhưng là người là thần kê, ta không ăn người, người làm gà của ta, để ta dưỡng người nha.”

Phượng Tiêu bị nó nói thành như vậy, buồn phiền phát cáu ảnh hưởng đến nội thương, lại hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại, thì thấy tiểu hồ ly như cái bánh đậu vóp lớp da ngoài đen bóng ngồi chồm hổm bên đầu hắn, đôi mắt như chứa lệ mong mỏi nhìn hắn: “Sơn kê, ngươi phải ăn gì uống gì mới có thể khỏe lại được, sơn kê ngươi thích ăn cái gì, nói cho ta biết đi.”

Bản đế thật bị trí tuệ bao la bát ngát của nó làm cho tức chết. Phượng Đế bệ hạ đứng ở trên đám mây, nhớ lại chuyện cũ rõ mồn một, than thở mãi không thôi. Phượng Tiêu vừa nhớ lại vừa thở dài, rồi sau đó, lại nhin không được mà mỉm cười.

Bích Hoa Linh Quân ở bên cạnh từ từ nói: “Con tiểu hồ ly kia tuy rằng hại ngươi bị sét đánh trọng thương, nhưng nó quả thật một lòng một dạ chăm sóc ngươi. Vừa nợ vừa trả, những gì nó nợ ngươi, đã trả hết rồi, Phượng Đế ngươi và nó trong lúc đó cũng có duyên phận nho nhỏ, hẳn là lúc này nên bỏ qua hết đi.”

Phượng Tiêu quay đầu lại, nhìn xuống hạ giới, hơi hơi nheo hai mắt lại: “Có lẽ phải vậy.”

Trọng Cát sinh hoạt giống như những thiên thực hồ khác, qua rất nhiều rất nhiều năm, hắn từ một con tiểu hồ ly trở thành đại hồ ly, thời gian với hắn mỗi ngày cứ trôi qua được ngày nào hay ngày đấy, hắn chẳng buồn đếm xem mình được bao nhiêu tuổi, càng chẳng buồn hồi tưởng lại, từ khi Phượng Tiêu ra đi đến nay đã được bao nhiêu năm.

Đám hồ ly cùng thế hệ với hắn đa số đều thành tiên, tiểu hồ ly đồng lứa sau đó cũng dần dần lớn lên, Trọng Cát vẫn là một con thiên thực hồ bình thường tu hành qua loa. Khi các hồ ly khác tu luyện, hắn lại thích nhàn hạ, ngâm cây cỏ nằm bên sườn núi mà ngủ, ngắm nhìn núi xanh chạm đỉnh bầu trời màu lam phía xa xa.

Bầu trời vĩnh viễn đều là màu lam, núi cũng vĩnh viễn là màu xanh, bất luận nhân gian đã biến đổi trải qua bao nhiêu triều đại, có bao nhiêu phạm nhân phút chốc sinh ra, phút chốc bạc đầu.

Hắn đôi khi cùng hồ ly trong tộc nói về chuyện của phượng hoàng, nói phượng hoàng thích sống ở trên cây ngô đồng, cũng không phải chỉ ăn quả trúc, cũng ăn quả đại, vân vân.

Hồ ly cùng thế hệ không tin, hắn liền nói cho tiểu hồ ly nghe, dần dần ngay cả tiểu hồ ly cũng không tin, hắn cũng vẫn tiếp tục nói, để cho chuyện này ngủ yên trong lòng mình, để chuyện khác từng chút từng chút chôn sâu nó.

Các trưởng lão đôi khi thở dài nói hắn không nghiêm túc, hắn thì không lấy làm quan trọng mà nhìn lên bầu trời: “Thành tiên có cái gì tốt, đâu được ở trong núi làm hồ ly tự do tự tại.”

Các trưởng lão thở dài than thở, cũng chẳng thêm oán hận nữa, có đôi khi hắn biến thành hình người, có đôi khi biến thành hình dáng hồ ly, ở trên sườn núi phơi nắng nằm ngủ, mặc cho thời gian mỗi ngày một trôi qua.

Mãi cho đến có một ngày, hắn vẫn theo thói quen ở trên sườn núi phơi nắng, bỗng nhiên trên trời mây đen cuộn cuộn lập tức kéo đến, bốn phía cuồng phong đột nhiên nổi lên, phút chốc trời chột tối hẳn, trời và đất một mảng tối đen.

Tia chớp như con rắn uốn lượn cắt ngang lớp mây đen, tiếng sấm đột ngột vang to. Tình cảnh này, thật sự rất quen thuộc, thật làm hắn hoài niệm.

Trọng Cát nhìn nhìn lên bầu trời, ngay cả động cũng chả buồn động, lẩm bẩm nói: “Cảnh tượng trước mắt thật giống hệt năm đó, chẳng lẽ ông trời ngươi còn có thể để một con phượng hoàng rút xuống cho ta?”

Tiếng sấm từng phát một nối tiếp nhau, tựa như nổ bên người hắn, Trọng Cát rút cuộc cảm thấy không bình thường, xoay người đứng lên, tránh trái tránh phải, từng đạo tia chớp giống như nhắm thẳng vào hắn, đuổi theo hắn mà nổ, hắn vừa đặt chân đến một chỗ né tránh thì vùng đất ở ngoài chỗ đó đã bị nổ cho cháy xém, còn bốc khói trắng.

Cứ như vậy mà giáng xuống, sẽ bỏ mất cái mạng hồ ly này á!

Trọng Cát vừa chật vật nhảy trái nhảy phải, vừa lăm bầm lăm bầu: “Xong rồi xong rồi, chẳng lẽ phải ở nơi này bị thiên lôi biến thành hồ ly nướng? Trời đất chứng giám, từ khi biến thành hình người tới nay, một

miếng thịt ta cũng chưa từng nếm qua, chứ đừng nói là gà nướng, không nên bị báo ứng thiên lôi đánh xuống chứ...”

Hắn nói còn chưa nói xong, một tia chớp sáng như tuyết bổ thẳng xuống ngay cách hắn không xa, lại là một vùng đất bị bổ cho cháy xém, lại có khói trắng bốc lên.

Khi Trọng Cát đang vô phương bó tay, bỗng nhiên nhớ đến mình còn cái linh phù cứu mạng để trong ngực.

Đó là lá bùa mà vị thần tiên năm đó tặng hắn còn nói cho hắn biết Phượng Tiêu không phải sơn kê mà là phượng hoàng, nghe nói chỉ cần xé ra, thần tiên sẽ lập tức tới giúp đỡ.

Trọng Cát lập tức từ trong lòng ngực lấy bùa ra, xé làm hai, không biết thần tiên nói lập tức đến, rốt cuộc đại khái là mất bao lâu, là lập tức ở nhân gian, hay là lập tức ở thiên đình, trên trời một ngày, dưới đất một năm, nếu tính theo thời gian trên thiên đình, đợi thần tiên tới đây rồi, chỉ e mình đã sớm bị sét đánh thành một đồng thịt nướng, hơn nữa còn là đồng thịt đủ mát lạnh.

Hắn đang nghĩ như vậy, một tia chớp sáng dị thường đã từ trên trời giáng xuống. Đối diện đỉnh đầu hắn bổ thẳng xuống.

Trọng Cát ôm đầu khếp chặt hai mắt lại nhảy qua bên cạnh, ông trời phù hộ, lần này thuận lợi tránh được, tránh không được thì là tai họa.

Hắn gắt gao nhắm chặt hai mắt, đợi, đợi thêm lát nữa, có vẻ như, cũng không có cảm giác sấm sét bổ trúng đầu mình, hắn cẩn thận mở mắt ra, nhất thời giật mình.

Bên cạnh hắn, một người đang đứng, cầm bảo hoa lệ lay động trong gió, tường quang sáng rực, y nhẹ nhàng vẫy tay áo rộng thùng thình, một màn hào quang rực rỡ liên bao quanh Trọng Cát và người đó.

Tia chớp mang theo tiếng sấm từng đạo từng đạo bổ xuống, nhưng đều bị màn hào quang chắn lại bên ngoài.

Trọng Cát chậm rãi đứng lên, dụi dụi đôi mắt, vị thần tiên cứu mạng trước mặt đây, dường như tướng mạo so với vị thần tiên năm đó tặng bùa cho mình không giống nhau.

Tuy rằng tuổi tác thoát nhìn tương tự, nhưng đôi mắt phượng trước mặt đây, khuôn mặt tuấn tú cùng với phong thái ung dung, so với vị thần tiên năm đó khác nhau rất xa.

Hơn nữa ánh mắt kia, dù sao vẫn cảm thấy có gì đó quen thuộc.

Hiện giờ, ánh mắt quen thuộc kia đang nhìn chăm chăm Trọng Cát, thần tiên vận cẩm bào thở dài, chậm rãi mở miệng nói: “Hồ ly nhà ngươi, vì sao lại không biết thiên kiếp của chính mình.”

Thiên kiếp? Trọng Cát gãi gãi cái gáy, cười gượng nói: “Hoá ra là thiên kiếp sao? Ta còn tưởng thiên kiếp chỉ có hồ ly muốn thành tiên mới có thể gặp, loại hồ ly tu luyện không thành công như ta sẽ không có.” Vội vàng chấp tay ôm quyền với vị thần tiên trước mặt, “Đa tạ đại tiên cứu mạng. Có phải vị thần tiên gọi là Linh Quân gì đó không rảnh hay không, cho nên mới cho đại tiên người thay hắn đến đây? Ôn cứu mạng, suốt đời khó quên, vô cùng cảm kích!”

Ánh mắt quen thuộc kia vẫn nhìn chăm chú hắn: “Ở nhân gian bất quá chỉ qua một ngàn năm, ngươi quả nhiên đã quên ta.” Thần tiên vận cẩm bào khoé miệng hơi hơi cong lên: “Tuy rằng ngươi chưa có thấy qua tiên thân của ta, nhưng ta nghĩ, ngươi dù sao cũng nên nhớ rõ thanh âm thanh âm của ta.”

Trọng Cát trợn mắt há hốc mồm mà sửng sốt, Tia chớp trên trời vẫn không ngừng giáng xuống, từng đạo từng đạo nối tiếp nhau bổ lên màn hào quang, thân ảnh trước mắt dưới tia chớp bạch quang lúc sáng lúc tối, Trọng Cát nghe thấy thanh âm lấp bắp của chính mình: “Người, người là Phượng Tiêu...”

Phượng Tiêu, dĩ nhiên là Phượng Tiêu.

Chẳng lẽ phượng hoàng bay đi, còn có ngày sẽ bay trở về, hay đây chẳng qua chỉ là một giấc mộng ảo?

Tia chớp cùng tiếng sấm dần dần tắt lịm, mây đen chớp mắt bỗng tan đi, trời đất một lần nữa sáng bừng hẳn lên, ánh mặt trời ấm áp, bầu vẫn một sắc lam mỹ ngọc như cũ, Phượng Tiêu lại nhẹ nhàng phát ông tay áo, màn hào quang bao quanh y và Trọng Cát lại với nhau cũng biến mất không thấy đâu.

Trọng Cát vẫn sững sờ đứng đó, không thể tin được chuyện vừa xảy ra trước mắt, hần đứng ở nơi đó nhìn lại Phượng Tiêu. Phượng Tiêu mỉm cười nói: “Người vẫn thấy khó tin sao, chẳng lẽ nhất định muốn ta hoá về bộ dáng phượng hoàng mới được?”

Y vừa dứt lời, toàn thân bỗng nhiên tiên quang sáng rực, một con phượng hoàng giang rộng đôi cánh với ánh tường quang lượn lờ, bay lượn trên không trung một vòng một hồi lâu, lại tảo nhả dừng lại trong bụi cỏ, phượng hoàng híp mắt, nhìn Trọng Cát nói: “Như thế nào?”

Quả thật là thanh âm của Phượng Tiêu, quả thật là bộ dáng của Phượng Tiêu.

Phượng Tiêu, Phượng Tiêu chẳng lẽ đã thật sự trở lại?

Trọng Cát niệm động khẩu quyết, biến trở về nguyên hình hồ ly, Phượng Tiêu vẫn đang ở trước mặt, nó lại đưa chân trước lên dụi dụi mắt, phượng hoàng vẫn ở đó, không thay đổi. Quả thật là Phượng Tiêu, là Phượng Tiêu đã trở lại.

Nhưng mà, Phượng Tiêu là Phượng Đế, lần này có lẽ là chỉ bỏ ra một cái nhân tình tiện đường ghé qua đây xem mình, phượng hoàng thuộc về cửu trùng thiên đình, cuối cùng vẫn phải quay về thiên đình.

Trọng Cát lắp bắp nói: “Đa tạ Phượng Tiêu..... Đa tạ Phượng Đế bệ hạ, người đã cứu ta một mạng, người lần này đến đây, ta thật cảm kích, không biết người tính khi nào thì quay về?”

Phượng Tiêu lại biến trở về tiên thân như con người, đứng trong bụi cỏ, thản nhiên nói: “Lập tức quay trở về.”

Quả nhiên.

Trọng Cát vui đầu vào trong bụi cỏ, nhỏ giọng nói: “A, vậy thì, sau này sẽ gặp lại.”

Sau này sẽ gặp lại, thật sự còn có thể sau này sẽ gặp lại sao? Nó không dám kỳ vọng.

Phượng Tiêu không nói gì, Trọng Cát tiếp tục cúi đầu, bỗng nhiên, lớp lông sau gáy nó bị xách lên, thân thể bay lên trên không.

Trọng Cát hơi hơi vùng vẫy một chút, nháy mắt lại nằm trong một cái ôm ấm áp, có một hương vị, rất quen thuộc, là hương vị của phượng hoàng.

Nó kinh ngạc ngẩng đầu, phát hiện đã cách mặt đất càng lúc càng xa, nó bám chặt vào cánh tay Phượng Tiêu ngờ ngạc nói: “Đây.... Đây là...”

Phượng Tiêu sờ sờ nó lớp lông trên đỉnh đầu nó: “Người vừa rồi đã vượt qua thiên kiếp lần thứ hai, xem như thành tiên, đương nhiên phải lên thiên đình.”

Vành tai của Trọng Cát giật giật: “Thành tiên? Ta sao có thể thành tiên. Ta ở thiên đình có thể làm cái gì?”

Phượng Tiêu nói: “Có thể làm cái gì thì đợi đến khi lên thiên đình rồi từ từ suy nghĩ.”

Trọng Cát lại lắp ba lắp bắp: “Vậy, sau này ta ở chỗ nào?”

Phượng Tiêu mỉm cười: “Hồ ly người ngay cả Phượng đế cũng đã dưỡng qua, đương nhiên không thể ở nơi bình thường. Người ở trên mặt đất từng dưỡng qua ta, ta báo đáp người, cho người ở lại trong Phượng Cung của ta, người có nguyện ý không?”

Trọng Cát ghen hòng trở mắt nhìn, những gì muốn nói cũng đều không nói ra được.

Tiên phong nhẹ nhàng, mây mù chuyển động, Nam Thiên môn cách đó không xa.

Trọng Cát rớt cuộc nhớ tới một câu, hỏi Phượng Tiêu: “Người nói, trải qua hai lần thiên kiếp mới thành tiên, nhưng ta rõ ràng chỉ nhớ mình trải qua một lần thiên kiếp vừa rồi, vì cái gì lại quên mất một lần kia?”

Bàn tay Phượng Tiêu đang vuốt ve lớp lông của nó dường như ngừng lại một chút, nhưng không trả lời vấn đề này của nó.

Rất xa, ở một hướng nào đó trên thiên giới. Mơ hồ lại có tiếng sấm vang lên.

Không biết lại là ở một khe suối nào đó nơi thế gian, có một con hồ ly xui xẻo nào đó, đang vượt qua thiên kiếp.

Hết!

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-guyet-duong-phuong>